

izselili, zakaj še dalje poslušaju tu pri nas tisto „preklete“ nemščino?? V Belgradu jim gotovo ne bode treba tega poslušati. Tamkaj potem lahko zlabodrajo v svojem prvaškem jeziku, kolikor hočejo. Ali se bojite, da bi tudi tamkaj z vašo prvaščino ne bi imeli sreče? Gotovo bi dobili pri odhodu prav lep „Abzugmarsch“ in še potrudili bi se, da bi ga Vam ja faju zapšilali. Pa fajn birtshaus je pri našem renegatu Kodru! Gostilničar čisto mirno poslušate veleizdajne govore in se jako bedasto zareži, če kak navdušen „Srb“ prav močno zakruli. Gospod Brezočnik mu je ja že tako živahno izmalal, da bodo črez kratko prišli Srbi tudi gor k nam na Pohorje in da bo potem on, pa tudi le samo on najboljši kšeft napravil. In kšeft je kšeft, misli si Koder, patriotične ali nacionalne vesti ta šofstar še nikoli imel ni. To nas ja ne more razžaliti. V Sv. Lovrencu imamo ja druge prav navdušene patriote. Vsem naprej pa stopajo naš preč. g. fajmošter. Ko so poleti imeli naši turnerji veselico, se je pri tej priliki tudi razdelilo nekaj številčk časopisa „Die Ostdeutsche Rundschau“; kar so se oglasili gosp. župnik v „Straži“ in „Gospodarju“, napadli tamkaj naše poštene tržane, klicali ukrajno glavarstvo, sodnijo in žandarme na pomoč, da bi se ta „anti-patriotični“ list ne razdeljeval več v Sv. Lovrencu. Res smešno je bilo! Gotovo pa je postala patriotična navdušenost zdaj še večja, ko preti naši ljubi domovini nevarnost od dveh strani. Gospod župnik, Vaš patriotični čut je gotovo globoko razžaljen vsled veleizdajskih klicov še mokronosih mladeničev iz vaše armade? Gosp. župnik, pokažite zdaj, da se takrat niste hlinili, da ste še vedno dober patriot!! Pišite „Straži“ in „Gospodarju“, naj almirata zopet žandarme itd., da bo zopet mir in nehalo nesramno hujskanje Vaših pravkov!! Če bi tega pa ne utegnili storiti, potem seveda pade ta dolžnost na nas, ki po Vaših izrekih včasih tudi „pruski čutimo.“ — Zagovarjali pa se boste Vi, gospod politični duhovnik — Vi ste odgovorni za ta dejstva, kajti to so plodovi Vaše vzgoje. Na svidenje!

Burbelanc.

Ješenca pri Račjem. Zopet moramo našemu resnicoljubnemu „Štajercu“ nekaj poročati. Dne 9. t. m. odslovil se je od nas g. V. B., katerega smo imeli „štajercijanci“ prav radi. Mož je bil priden kmečki delavec, in ni bil nikak „šnopsar“, kakor se ga je od črne druhali imenovalo. Bil je miren in naprednega mišljenja mož. Ker si želi mirno živeti, je raje zapustil ta kraj. Vsem bo menda dobro znana proti njemu od fajmoštra Muršeca naperjena politična hujskarija; ker je bil mož dobrega prepričanja, ker noče tako plesati, kakor bi mu le en politični far špilal, zato je ta ubogi človek od Muršeca stotisočkrat prokleti „štajercijanec“ odšel. Mi napredni „štajercijanci“ mu želimo obilo sreče in blagoslova v njegovem novem bivališču. Kamen se še ne bode hitro Muršecu od srca odvalil . . . „Štajercijanski“ Jesenčani.

Fram. Ljubi „Štajerc!“ Že smo v sv. adventnem času in kmalu pride novo leto. To bo veselje za vse one zaljubljene parčke, ki bodejo sprejemali zakrament sv. zakona. No in mi napredni „štajercijanci“ želimo mnogo sreče tem mladim, kateri pričnejo novo življenje. Povemo jim pa danes, kateri hočejo stopiti v zakon, vsak mora preje vprašati našega čisto deviškega generala župnika Muršeca, katere godce da sme imeti v svatbi. No in zakaj? Vse drugo je že bil naš župnik, in ker se časi spreminjajo, postal je sedaj celo „kapelmeister.“ Njegova naloga je, da posprašuje ženine in neveste, katere godce da bodejo imeli. Evo en slučaj: Pred kratkim bila sta zaročena P. in V. ter ju je vprašal, kake godce bodejo imeli. Rekel je: Vsakega drugega, samo tega ne, no — in katerega ne, (kateri čita „Štajerca“ ali da je na njega naročen), ker tak bi mu ne bil pogodu, bi on ne mogel pri svatbi zraven biti, in bi potem ne mogel svoj nikdar siti „ferflegsmagacin“ prav v obilosti napolniti. Naš žegnani g. Muršec pač nerad ne odreče, ako je na svatbo povabljen, ker on je general in bog cele fare. Zato mora on imeti prvo besedo. Dragi bralci! Prigodilo se je pri neki svatbi, da se je vpletel med fante (prezarje) ter enega sklofotal. Kaj

ne, dragi bralec, to je pač lep katoliški duhovnik. In to je res, to se lahko s pričami dokaže. Ljubi „Štajerc!“ Res čudno je delovanje tega Muršeca: pri vsaki priložnosti nabija po tebi, da je groza, kaj si mu vendar storil, Ti prešmentani „Štajerc“, da Te ta Muršec toliko preganja? Mar zato, da se ne vstrašiš nobenega političnega popa in da mu njegovo suktnjo očistiš, kakor našemu župniku Muršecu? Kaj ne, ljubi „Štajerc“, prav dobro bi bilo, ko bi imeli premilostivi knez in škof bič (gajžlo), kateri bi segel iz Maribora v Fram, in bilo bi dobro ko bi ga za vsako njegovo politično hujskanje malo nabicali, mogoče bi kaj koristilo. Trpeti moraš ljubi „Štajerc“ z nami vred, ker vemo da bode enkrat temu konec in takrat nam naj bo Bog milostljiv, da dobimo pravega katoliškega duhovnika. Ljubi „Štajerc!“ Za danes bodi dovolj! Bodeimo pa prihodnjic eno napredno pa resnično zapiskali, ker v Muršecov črni rog ne bodeimo vriskali.

Sv. Lenart slov gor. (Božična slavnost) na nemški ljudski šoli se vrši v nedeljo 22. t. m. ob 3. uri v nemškem „Vereinshausu“. Udeležence se prosi, da pridejo točno, ker je udeležba vsako leto večja in prostor že zdaj premajhen. Darove za vboge otroke sprejema hvaležno šolsko vodstvo.

SUKNA in modno blago za gospode in gospe priporoč. izvozna hiša 140 **ZEFIRE**
Prokop Skarkovsky in sin
 v Humpolen na Češkem.
 Vzorci na zahtevo franco. Zelo zmerne cene. Na željo hočem dati takoj izgotoviti gospodske obleke.

Nekaj odgovora.

Naš shod od predpretekle nedelje je prvakom obeh strank grozovito štrono zmešal. Bil je ravno velepomembem. Dokaz temu je dejstvo, da so celo največji dunajski listi o shodu poročali. Zadeli smo s shodom v črno! Povedali smo in z nami več kot 500 mož, da slovensko ljudstvo ni in ne bode nikdar protiavstrijsko. In z našo izjavo je soglašala velika večina vsega slovenskega ljudstva. Kakor čuki in sove pred solnčnim žarkom pričeli so prvaki bežati in kričati pred besedo resnice, ki smo jo izpogovorili na našem shodu. Pa ker niso našli nobenega odgovora, izrabili so zopet staro sredstvo „kulturnih“ slovenskih vodij — grde psovke, strupene, otročje in puhloglave psovke! Ptujski slovenski mogočnejši so poleg tega v okolici, na prav „varnih“ krajih, skrito in natihoma sklicali troje zakotnih „shodov“, ki se v toku sedanjih dogodkov ravno toliko poznajo, kakor pljunek dečka v morju . . . Zakaj niso te shode javno in pravočasno naznanili, zakaj niso vse ljudstvo povabili, zakaj niso porabili ptujski „narodni dom“ ali „srbsko“ krčmo Mahoriča? Baliso se pravega ljudstva in napravili so le komedijo, grdo in hinavsko komedijo, kateri prikima le popolnoma zarukani nevedneži. Grdo in zločinsko je, ako kdo v slučaju vojne nevarnosti sovražniku slavospeve piše ali poje, — ali še grše je, ako se tak zločinec potem za „patriota“ dela. Ustašje skoraj bolj simpatičen nego špijon! . . . To velja tudi za klerikalne gnojišnici podobne liste, ki zdaj na komando ožlindranega špekulanta Šušteršiča svoja veleizdajalska načela tajijo, čeprav se jih da s citati dokazati. Saj so nas vendar psovali „denuncijante“, ker smo jim priporočali, da naj tudi v interesu slovenskega ljudstva ne pozabijo avstrijskega stališča. Ej, gospodje, taka farizejska zavijanja vam tudi pri vladinem koritu ne bodejo pomagala, na katerega vi hinavski „patrioti“ zdaj zopet špekulirate. Iz gotovih ozirov smo zdaj raje tihi, — a povedali bi prav lahko, zakaj je ožlindrana slovenska gospôda nakrat stisnila rep med noge ter navidezno odnehala od svoje srbo- in rusofilske gonje. Pozabljeno to ne bode in le par nesramnih psovk nasprotnikov je še treba, da prekipi posodica naše potrpežljivosti . . .

Ni vredno, na psovke prvaških listov odgovarjati in pravzaprav storimo danes to le zaradi tega, da se nam v mreži vjeta prvaška

jegalja ne izmuzne . . . Klerikalni listi, katerih „značajnost“ je toliko vredna, kakor „morala“ politikujočih popov, psujejo našo patriotično-avstrijsko manifestacijo, češ da se jo je udeležilo le nekaj „šnopsarjev.“ Tega psovanja je dovolj! Zato pa izjavimo: med politikujočimi farjami ni nobenega, ki bi ne bil alkoholik in spolninečistnik. Ti ljudje in njih listi nimajo pravice, komu šnopsarstvo očitati; raje naj svoje nezakonske in s prelomom duhovniške prisege vstvarjene otroke preskrbijo. Mrtve ne moremo psovati; zato tudi ne naštejemo imena tistih političnih duhovnikov, kateri so v zadnjih letih zaradi pijančevanja padli v prerani grob . . . Mi znamo tudi griziti! Na razpologo nam je cela omara dokazov za naše trditve in velikansko dvorano bi lahko napolnili z dopisi vsled političnih popov nesrečnih kmetov . . . Kar se pa narodnjaških revnih listov tiče, nimamo časa in veselja, pečati se z njih psovkami. Spindler in „Čekiuvec“ naj le pisarita; poezije ne nosijo nič, zato si morata kruh s pobalinskimi psovkami služiti. Smešno je, ako hočejo našo veljavo s številkami izza zadnjih volitev ovreči. Seveda pozabijo povedati, kje in kako smo kandidirali. Pa zato se sploh ne grè „Narodnjaški“ glasovi tudi niso impozantni in njih zadnji volilni uspehi še manj. Kaj ima to sploh s celo zadevo opraviti? „Narodnjaki“, katerih politični bankerot se sploh v nobenem oziru ne da opravičiti ali olepsati, naj naravnost povedò, kaj pravzaprav hočejo. Ali ti „narodni“ gospodje imajo danes vse hlače polne od samega navdušenja za „brate“ Srbe, jutri paprinašajo svoje kvitunge k ces. kralj. avstrijski blagajni. To je značaj tistih „narodnih“ vodij, ki ne pijejo „šnopsa“, kakor vbogi od njih zaničevani slovenski kmet, ki ne dobiva nobene podpore od ruskih ali srbskih agentov . . .

Tako stoji stvar!

Prvaki klerikalne in narodnjaške barve so v zadnjih dneh dokazali, da so avstrijski „patrioti“ le tedaj, kadar se jim pokaže bič. V vojnem času ali v času vojne nevarnosti pa so slovenski voditelji do skrajnosti nezanesljivi in izdajalski.

Punktum!

Novice.

Naznanilo. Kèr padeta letošnja božična praznika na sredo in četrtek, nam iz tehničnih ozirov dotični teden ni mogoče lista izdati. Vsled tega izšli bodeta številki 51 in 52 skupaj kot ena številka in sicer v soboto, dne 21. decembra 1913. Opozarjamo cenjene čitatelje in odjemalce na to spremembo!

Vihar na Filipinah. Iz Manile se poroča, da je divjal na otokih Filipinah „taifun“ (velikanski vihar), ki je napravil neprecenljivo škodo. Cele vasi so tako rekoč iz površja izginile. Le na otokih Leye in Samara je bilo več kot 200 oseb ubitih, v drugih krajih pa še več. Beda prebivalstva je grozovita.

Bivši portugalski kralj, katerega so republikanci pregnali je vstopil v avstrijsko armado kot oficir. Prideljen je bil c. k. huzarskem polku št. 7 v Debreczinu.

Neumna bojazen. V vasi Blansko je kmetiča Koreba zaradi bojazni pred vojno vzela svoje premoženje iz hranilnice in je denar doma za peč skrila. Zdaj so ji neznan tatovi ves denar ukradli. Tudi na Dunaju je vzela neki mehanik svojih 700 kron iz hranilnice; doma pa mu jih je nekdo ukradel. Taki slučajji se ponavljajo. Ljudje naj bi bili vendar tako pametni, da izprevidijo, da je v hranilnici naloženi denar vedno in tudi v vojnem času najbolj varen.

Izvrstno sredstvo proti draginji so iznašli Benediktinci, ki izdajajo list „Kinderfreund.“ Ti pobožni menihi pešajo v svojem listu: „Ves svet toži o dragem mesu, samo mi Benediktinci se vsled tega ne razburjamo; mi namreč o celi draginji prav nič ne čutimo (Verujem! op. stavč. učenca.) Svet ne jè le preveč mesa, temveč jè